

Zoals elk jaar, rond de tijd dat Sinterklaas in het land kwam, voeren Jonas, Tom en hun zus naar het huis van de familie Appel. Ze hoopten dat hun ouders reeds in het huisje zouden aangekomen zijn. Maar toen ze de steiger voor het huis in de gaten kregen, zagen de kinderen alleen Frans en Katrien, die naar hen stonden te zwaaien.

‘Waar zijn mama en papa?’ was dan ook het eerste wat Appelf vroege toen ze uit de boot sprong.

‘Ik weet het niet,’ zei Katrien, ‘maar ze hebben jullie een grote doos toegezonden, met een brief erop geplakt. Waarschijnlijk vinden jullie daar het antwoord.’

Nu was het niet de eerste keer dat hun ouders wat later kwamen. Avonturen kunnen nu eenmaal soms wat uitlopen.

Jonas vond dat het hem, als kapitein, toekwam om de doos te openen. Maar zijn zus was veel sneller, en ze was al bezig de doos open te prutsen.

‘Ze komt uit Zanzibar!’ riep ze uit. En in die ene zin wist ze een hele wereld van betovering vol djinns, toverlampen, piraten en betoverde prinsessen op te roepen.

‘Zitten er cadeautjes in?’ vroeg Tom.

‘Is er een brief bij?’ wou Jonas weten.

‘Zit er überhaupt iets nuttig in?’ vroeg mijnheer Appel.

Mijnheer Appel hield ervan om het woord überhaupt te gebruiken.

‘Geduld, geduld, laat Petunia nu eerst rustig die doos openmaken. Straks gaat er nog iets stuk,’ zei Katrien.

Voorzichtig maakte Appelf de laatste plakband rond de doos los, en deed ze helemaal open. Rond het eerste pakje dat ze eruit haalde, was een papier gewikkeld met de naam Katrien erop geschreven. Katrien nam het pakje en wikkeldde het papier voorzichtig los.

Lieve Katrien, stond erop geschreven, dit jaar kunnen we jammer genoeg niet op je kerstfeest aanwezig zijn. Als dank voor je goede zorgen sturen we je een keuze van de fijnste kruiden uit Zanzibar. Gebruik ze om een lekker feestmaal mee te bereiden. Op deze manier zijn we toch een klein beetje bij jullie dit jaar. Veel liefs, Harry en Eveline.

In het pakje zaten vanille, kruidnagel, steranijs, saffraan en nog een heleboel kruiden waarvan sommige zelfs Katrien de naam niet kende. ‘Wat een lekkere geuren,’ snoof ze, ‘ik moet dringend een paar nieuwe recepten opzoeken.’

‘En dit is vast iets voor peepee,’ zei Appelf op het moment dat ze een mooi stuk glimmend ebbenhout uit de doos haalde. Ook hier zat een briefje rond.

Voor Frans Appel, stond erop te lezen. Beste Frans, we weten dat jij van houtbewerken houdt, en sturen je daarom dit stuk ebbenhout om je te inspireren. Er zit ook nog een versierde dolk bij om het hout te snijden. Pas op, want hij is heel scherp.

‘En wij, en wij?’ riepen Tom en Jonas in koor.

Voor Jonas haalde Appelfelf een houten kromzwaard uit de doos. Het zwaard was versierd met bladgoud en krullende motieven. Jonas had al lang geopperd dat elke kapitein zijn eigen zwaard moest hebben, dus hij was er redelijk blij mee. Niet echt héél blij, want het zwaard was tenslotte van hout gemaakt. Jonas had liever een echt, flitsend scherp zwaard gehad. Maar de goudverf deed het wel mooi blinken. Het zag er bijna echt uit.

Voor Tom zat er een houten fluit in de doos, gemaakt van hetzelfde hout als mijnheer Appel had gekregen. Heel het oppervlak van de fluit was bedekt met krullende symbolen.

‘Wat een lelijk ding!’ riep Jonas uit.

‘Volgens het briefje kan je via deze fluit praten met alle vliegende, levende wezens. Je moet alleen de juiste muziek weten te vinden,’ antwoordde Tom.